

Solnohrad si své jméno vysloužil umístěním v horách východní Glaje, které jsou notoricky známé svou nepřístupností. Hustá síť zrádných vysokých hor naší pevnost skvěle chrání před nezvanými hosty zvenčí. I kdyby se snad někomu podařilo odhalit její umístění – což by už samo o sobě byl menší zázrak vzhledem k umění arachessenek držet tajemství – pěší přechod hor by se rovnal téměř jisté smrti. Pohoří je do té míry husté, že znemožňuje i většinu způsobů cestování pomocí magie, které jsou už tak dost vzácné. Na takovou vzdálenost je to jednoduše příliš nebezpečné. Pokud nemáte velmi, ale opravdu velmi přesné souřadnice, hrozí vám vysoké riziko, že skončíte někde v propasti. Což už se jednou doopravdy stalo, zhruba před sto lety, kdy se jeden nebohý zamilovaný čaroděj pokusil následovat objekt své touhy až k nám.

Existuje mnoho praktických důvodů, proč byl Solnohrad vystaven právě tady, v místech, kde se hory střetávají s mořem, které je zcela izolované od zbytku světa. A ani jeden z nich nesouvisí s krásou zdejších výhledů.

Ačkoli ty jsou opravdu nádherné.

Když jsem svůj nový domov jako dítě spatřila poprvé, ještě nikdy jsem si nepřipadala tak maličká. Měla jsem tehdy pocit, jako bych uvízla mezi dvěma božskými říšemi – horami na jedné a mořem na druhé straně. Obojí představovalo tak mohutnou sílu, že to ze mě v mých očích činilo bezvýznamné zrunko písku. Zároveň to ve mně ještě posílilo přesvědčení, že sesterstvo arachessenek je něco víc než jen členky tvořící jeho společenství. Něco víc než my všechny. Jsem přesvědčená, že nic jiného než právě Solnohrad by tady, na samém vrcholu obou těch protichůdných světů, existovat nemohlo.

Dnes už se samozřejmě stejným pohledem těšit nemůžu. Ne že bych okolí svým způsobem neviděla možná dokonce ještě detailněji než toho dne. Nyní okolní svět *vnímám* všemi smysly a cítím se jím objímána ze všech stran. Vnímám každíčký zubatý skalnatý útes – šedě – každíčké převalení vln – zeleně – i každíčké stéblo suché trávy, která vás lechtá na kůži – matně zlatavě.

Nemám čeho litovat. Získala jsem daleko víc, než jsem odevzdala. Což taky opakuji každému, kdo se mě na to zeptá.

A přesto mi tajně, v koutku duše, který se snažím nějak zasypat, chybí moct to vidět *zrakem*. Když jsem na útesech, občas se snažím přesně si tu vzpomínku vybavit. Vzpomínku na pohled, který se mi naskytl, když mi bylo deset.

„Jsi myšlenkami jinde, Syline,“ podotkla matka představená. Hned jsem zvedla hlavu. Kráčely jsme po skalnaté pěšině vedoucí po úbočí útesů a choulily se do kabátů. Slaný vítr nás štípal do tváří.

Měla pravdu. Byla jsem myšlenkami jinde.

„Omlouvám se.“

Z jejího hlasu jsem slyšela úsměv. „Nemusíš se omlouvat,“ řekla. „Nanebevstoupení nejsou snadná. Navíc vím, že s Raeth jste si byly obzvlášť blízké.“